

דעות

האלימות מחלחלת, והפעם תקפו ילדים בטיול

כמאל אבו יונס • מנהל חטיבת נעורים בבית הספר אבן חלדון בסכנין

06:00 • 08 בפברואר 2026

החברה הערבית בישראל חיה כבר שנים בתוך מציאות של דימום מתמשך. ארגוני פשיעה חמושים שפועלים באין מפריע, רציחות כמעט מדי יום ומדינה שנוכחותה כלל אינה מורגשת יוצרים תחושה עמוקה של הפקרות.

האלימות הזאת איננה "בעיה פנימית" של החברה הערבית, ואיננה יכולה להישאר תחומה לגבולות של יישוב, חברה מסוימת או סטטיסטיקה. אלימות שאיננה מטופלת מתפשטת ומחלחלת. היא משנה נורמות, ומגיעה בסופו של דבר גם למקומות שאמורים להיות המוגנים ביותר: ילדים במערכת החינוך.

ביום רביעי זה קרה בטיול שגרתי של תלמידי ותלמידות כיתות ח' בפארק המעיינות — מקום שאמור לייצג חיבור לארץ, לטבע, לערכים של שותפות, הפך לזירה של תקיפה אלימה. עשרות צעירים משיבת שילה באזור ירושלים תקפו תלמידים, תלמידות ומורים בגז מדמיע, גז פלפל, סכינים, קללות, אימים ואלימות פיזית. זה לא היה עימות ולא חיכוך, אלא מתקפה. בדיוק כמו בשטחים אל מול הערבים הפלסטינים.

13 תלמידים ותלמידות יחד עם שני מורים פונו לבתי חולים עם פגיעות גופניות, טראומה ופחד עמוק שנחרט בנפשם של ילדים

וילדות שיצאו בבוקר עם בקבוק מים וכובע, וחזרו הביתה בערב עם חוויית אלונקה, אמבולנס וחדר מיון. מי שמנסה למסגר את האירוע הזה כ"קטטה", מקרה "חריג" או "מורכב", גורם עוול לקורבנות ועושה לעצמו חיים קלים כשהוא ממשיך את התרבות של התנערות מאחריות.

האלימות הזאת לא נולדה ברגע. היא תוצר של חברה שמתרגלת לשיח של כוח, של עליונות, של דה־הומניזציה. אותו היגיון שמאפשר את השתוללות הפשיעה בחברה הערבית בלי טיפול אמיתי, מאפשר לקבוצות קיצון יהודיות לפעול בתחושה שיש להן חסינות. כולנו עדים למקרי האלימות נגד החברה הערבית, והדבר מבייש גם את היהדות כדת.

חייב להיות גינוי ממלכתי מוחלט לעניין הזה. בלי "אבל", בלי הצדקות תרבותיות, אידיאולוגיות או פוליטיות. פגיעה בתלמידים, תלמידות ומורים היא חציית קו אדום מוסרי, חינוכי ולאומי. מי שתוקף ילדים בשם זהות, אדמה או אמונה פועל נגד הרעיון של חברה דמוקרטית ומזכיר לנו מה שהיה בשנות ה-30 וה-40 במאה הקודמת על אדמת אירופה.

ובכל זאת, דווקא מתוך השבר הזה, אסור לנו לוותר. אסור למסור את המרחב הציבורי והחינוכי לקיצוניים. יש עדיין הרבה בתי ספר שפויים. יש מנהלים ומורים יהודים וערבים, שמאמינים בחיים משותפים לא כקלישאה אלא כעבודה יומיומית קשה ואמיצה. הם הרוב השקט, הם התקווה.

לפנינו בחירה חדה: או שנמשיך לנרמל אלימות עד שתהפוך לשפה הרשמית של המרחב הציבורי, או שנדרוש אחריות, אכיפה, חינוך וגבולות ברורים — ונמשיך לחנך לחיים משותפים מתוך כאב, אך לאור מצפן מוסרי.

זה דרוש למען התלמידים שלנו, שמגיע להם לחזור מטיול עם חוויות — לא עם טראומה. למען המורים, שיצאו להגן על תלמידיהם בגופם. ולמען עתיד שבו טיול שנתי לא הופך לעדות כתב אישום נגד החברה כולה.

לחצו לקבלת עדכונים בנושא:

ערכים + אלימות +

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר |
רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל

© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ